

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Ex euangelio secundum Lucam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.
* 4ta 1ta

ἐζητήθη ὑμῖν. καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς·
Ὁ ὅτι ἐζητήτε με; ἐπεὶ οἴδατε, ὅτι ἐν
τοῖς τῶ πατρὸς μου θεῶ ἐναί με;] ἀδελφοί
δὴ οὐδ' ὅπως ἴδιον ἐαυτῶ πατέρα
ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὀνομάζει. ἀλλ' εἰπε
τῷ ἀνθρώπῳ καὶ ἡμᾶς, πῶς ἐν
ἐσθ' μάλλον εἶπεν· ἐκ ἡδύστε, ὅτι ἐν
τοῖς τῶ πάντων πατρὸς ἐναί με θεῶ;
ἀλλ' ἴδιον αὐτῶ ποιεῖται· ὁ μόνος γὰρ ἐξ
αὐτῶ γεννητῆται καὶ φύσιν θεϊκῶς. ὁ
ἴδιον αὐτῶ, καὶ ἀνθρώπῳ γεννητῶς, ἴδιον
ἐστὶ καὶ φύσιν πατέρα θεόν.

Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν
μῇ τῆς πόλεως, καὶ ἰδὼν αὐτὸν πλη-
ρης λέπρας· καὶ ἰδὼν Ἰησοῦ, πε-
σὼν ἐπὶ τῶ ποσῶν, ἐδέηθη αὐτῶ, λέ-
γων· κύριε, ἐάν θελήσῃς, διώασθαι με
καθαρίσαι. καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα,
ἤψατο αὐτῶ, λέγων· θέλω, καθαρί-
σθη.] θαυμάσιος ἐν τούτοις θεϊκῶς
τε ἅμα καὶ σωματικῶς ἐνεργουῦντα
Χεῖρον· θεϊκὸν μὲν οὐδ' ἔλεον, ἀν-
θρώπῳ δὲ τὸ ἐκτείναι τὴν χεῖρα.
εἰς οὐδ' ἀμφοῖν ἕως. εἰ γὰρ καὶ γέ-
γονε σαρκὶ ὁ λόγος, ἀλλ' ὡς θεὸς ἐνεργ-
εῖ μὴ τῆς ἰδίας σαρκὸς, ἐξούσιος αὐ-
τῆς δὲ αὐτὸν διώαμιν.

Εἶπε ὁ πρὸς αὐτοὺς· πῶς λέγεται
Χεῖρον εἶναι υἱὸν Δαυὶδ; αὐτὸς
γὰρ Δαυὶδ λέγει ἐν βιβλίῳ ψαλ-
μῶν· εἶπεν ὁ κύριος τῷ κυρίῳ μου·
κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως δὲ θῶ
τῶ ἐχθροὺς σου ὑποπόδιον τῶ πο-
δῶν σου. Δαυὶδ αὐτὸν κύριον κα-
λεῖ, καὶ πῶς ἕως αὐτῶ ὄστιν;] ἀκούεις
ὅπως ἐν τούτοις πεισθῆται δεικνύειν
αὐτὸς ὁ Χεῖρος, ὅτι κὰν εἰ γέγονεν
ἐκ σαρκὸς Δαυὶδ ὁ λόγος, καὶ
τὴν σάρκα, ἀλλ' οὐδ' ὄστι καὶ οὕτω καὶ
φύσιν κύριον, ὡς ἕως καὶ

muste. Et ait ad illos: Quid est quod
me querebatis? Nesciebatis, quia
in his qua Patris mei sunt, oportet
me esse? En quomodo caelestem
Patrem, suum ipsius proprium pa-
trem nominat. At siquidem nu-
dus homo erat, cuiusmodi nos su-
mus, & aliud nihil; cur non hac
potius oratione usus est: Nescitis
quod in his qua communis om-
nium Patris sunt, oportet me esse?
Verum illum ut primum sibi
vindicat; quia solus secundum di-
uinam naturam ex ipso natus est.
Eundem nihilominus & homo
iam factus proprium adhuc natu-
ralemque retinet.

Et factum est, dum esset in una
civitate, & ecce vir plenus lepra:
& videns Iesum, & procidens in
faciem, rogavit eum, dicens: Domi-
ne, si vis, potes me mundare. Et ex-
tendens manum, tetigit eum, dicens:
Volo, mundare. Miraberis hic
Christum diuina simul ac corpo-
rea virtute operantem: siquidem
velle erat diuinum, ipsa vero ma-
nus protensio, humanum. Vnus
itaque ex utroque Filius. Nam et
si Verbum fuerit incarnatum, ni-
hilo tamen secius cum propria
carne, virtutem & ipsa propter il-
lud habente, tamquam Deus o-
perabatur.

Dixit autem ad illos: Quomodo
dicunt Christum esse filium David?
& ipse David dicit in libro psalmo-
rum: Dixit Dominus Domino
meo: Sede a dextris meis, donec po-
nam inimicos tuos scabellum pedum
tuorum. David ergo Dominum il-
lum vocat, & quomodo filius eius
est? Audis quo pacto ipsemet
Christus (tamen ex semine Da-
uid secundum carnem originem
trahat) hoc loco Deum, & Filiū,

Luc. c. 5.
v. 12.

Luc. c. 20.
v. 41.

Psalm. 109.

& Dominum secundum naturam se esse ostendat? Dicit enim: Si Dauidis filius est, cur Dauid Dominum illum appellat? Sed neque ortum secundum carnem hic ex Dauidis semine refutat; neque seipsum rursus secundum naturam Dominum esse negat. Verum licet vnum ex utroque constare significatum velit, vtrumque tamen adesse demonstrat. Vnus itaque est Christus, & verus Filius.

θεός. εἰ γὰρ δὴ, φησὶν, υἱὸς τῆς Δαυὶδ, πῶς αὐτὸν ὁ Δαυὶδ κύριον ὀνομάζει; ἀλλ' οὔτε τίτλ' ἐκ σπέρματος Δαυὶδ ἠγύνησιν καὶ σὰρκα ἐν τοῦτοις ζῆνείται, οὔτε μὲν ἄπο πέμπει τῆς ἡλικίας καὶ φύσιν κύριον ἑαυτὸν προσεῖναι δὲ φησὶν ἀμφοτέρων, εἰ καὶ ὡς ἀμφοῖν βούλεται ἕνα δηλοῦσαι. εἰς οὗτ' ἀρχὴ Χριστός, καὶ υἱὸς ἀληθῆς.

Quod fides in Christum sit tamquam in Deum.

Ὅτι εἰς Χριστὸν ἡ πίστις ὡς εἰς θεόν.

Ex epistola ad Romanos.

Ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμαίους.

Rom. c. 1. v. 5.

PER quem accepimus gratiam & apostolatam ad obediendum fidei in omnibus gentibus pro nomine ipsius; in quibus estis & vos vocati Iesu Christi. Vocatae sunt gentes per fidem. Qui autem per sanctos apostolos illis annuntiabatur, Christus erat. Ab iis vero qui fidei mysteriis initiabantur, fides exigebatur in Christum, non tamquam in hominem, sed tamquam in Deum. Neque enim dicere fas est, gentes quae fidei in Christum complectebantur, ex vno errore in alterum transiisse: verum a falsi nominis diis abductas, ad Deum vivum conuersas esse. Cum illi ergo ad obediendum fidei pro Christi nomine apostolatam se accepisse profiteantur, quomodo Christus non est Deus, cum fides habeatur in illum tamquam in Deum?

Δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολήν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν παντί πῶς ἐθνεσιν ὑπὲρ τῆς ὀνόματι αὐτοῦ. ἐν οἷς ἐστέ καὶ ὑμεῖς κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ. κέκληται τὰ ἔθνη διὰ τῆς πίστεως. καὶ ὡς ὁ Χριστὸς διὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ὁ πατὴρ αὐτοῖς κηρυχθῆναι ἐπεστέλετο δὲ παρὰ τῶν μεταγωγῶν ἡ πίστις οὐχ ὡς εἰς ἀνθρώπον, ἀλλ' ὡς εἰς θεόν. οὐ γὰρ ποὺ φαρμὰ ἐκ πλάνης εἰς πλάνην κεκλήθη τὰ ἔθνη, ἢ εἰς Χριστὸν πίστιν παραδέξαμεθα. καὶ ἀλεσοῦντα δὲ μάλλ' ὅταν ψυδωνύμοις θεοῖς, ἵπτεστέψαμε λοιπὸν ἵπτι θεὸν ζῶντα. ὅτι ποίνω ἀποστολῶν εἰληφέναι φασὶν ὅτι μεταγωγῶν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ὑπὲρ τῆς ὀνόματι τῆς Χριστοῦ, πῶς ἐκ αὐτοῦ εἶναι θεός, εἴπερ εἰς αὐτὸν ἡ πίστις, ὡς εἰς θεόν;

Ibid. v. 9.

Testis est mihi Deus, cui serui in spiritu meo, in euangelio Filii eius, quod sine intermissione memoriam vestri facio semper in orationibus meis. Qui Deo seruiunt, non seruiunt Christo tamquam

Μάρτυς γὰρ μου ἐστὶν ὁ θεός, ὃν λατρεύω ἐν τῷ πνεύματι μου, ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τῆς υἱοῦ αὐτοῦ, ὡς ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι πάντοτε ἵπτι τῆς προσβολῶν μου. οἱ θεοὶ λατρουῦντες, οὐχ ὡς θεοὶ αὐτὸν ἐπέσ- λα-